

berettiget uden Lovmaal eller Dom," ind-sættes: „naar Pantebrevet er oprettet eller vedkendt for Notarius publicus eller to Vitterlighedsvidner, eller dets Rigtighed er anerkendt til Skifteprotokollen af Skyldneren“.

Lovforslagets Tekst, det stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til 3die Behandling sattes til Forhandling under et.

Krabbe: Det er for at begrunde mit Ændringsforslag, jeg tager Ordet. Som Lovforslaget foreligger, indeholder det blandt andet den Bestemmelse, at den Prioritetshaver, der i et Konkursbo eller i et Arv- og Gældsfragaalsesbo erklærer, at han alene vil holde sig til sit Pant og fratage Fordring paa Boet i øvrigt, skal kunne gøre Udlæg i Pantet uden Lovmaal eller Dom. Det er en Udvidelse af Bestemmelsen i Loven af 29. Marts 1873, § 15, en Udvidelse, som jeg i og for sig ikke har nogen Betænkelighed ved, men der er taget for lidt med af de Betingelser, som denne Lov kræver. Den kræver for det første, at der skal være en Vedtagelse derom mellem Parterne i selve Pantebrevet, dernæst, at Pantebrevet skal være oprettet for Notarius eller Vitterlighedsvidner, og endelig, at Pantebrevet skal være forfaldent. Med Hensyn til den første og tredie Betingelse er der ingen Grund til her at give nogen Bestemmelse paa Grund af Forholdets Natur, da der er Konkurs. Men den anden: at Pantebrevet skal være oprettet for Notarius eller Vitterlighedsvidner, vil det være af Vigtighed at fastholde ogsaa her, da der kan begaaes en afgjort Uretfærdighed, hvis man ikke fastholder den. Der kan i et Konkursbo eller i et Arv- og Gældsfragaalsesbo være anmeldt en Pantefordring, der er aldeles upaalidelig, den kan rent ud være falsk. Der sker ingen Prøvelse deraf, inden Manden stedes til at gøre sit Udlæg, og der kan da ske Uret saavel imod Skyldneren, hvad der har noget mindre at sige, da han er under Konkurs, som ogsaa imod Boet og de øvrige i Boet interesserede. Jeg anser det derfor for at være af Vigtighed, at den omtalte Bestemmelse bliver opretholdt, og derfor har jeg tilladt mig at foreslaa, at der ind-sættes den Bestemmelse, at dette Udlæg

uden Lovmaal og Dom kun skal kunne foretages overensstemmende med Loven af 1873, „naar Pantebrevet er oprettet eller vedkendt for Notarius eller to Vitterlighedsvidner, eller“ — det tilføjer jeg — „dets Rigtighed er anerkendt til Skifteprotokollen af Skyldneren“. Naar man først er opmærksom herpaa, forekommer Ændringsforslaget mig at være selvindlysende rigtigt. Jeg tillader mig at anbefale Ændringsforslaget.

Deuntzer: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at det forekommer mig, at der er den Grund, der taler for dette Ændringsforslag, at der, hvis man ikke vedtog det, vilde komme en Ulighed ind i Lovgivningen. Man kan nemlig ikke udenfor de Tilfælde, Lovforslaget her nævner, altsaa naar Skyldneren ikke er fallit eller ikke er dømt, gøre Eksekution, medmindre man er forsynet med Notarialattest eller Vitterlighedsvidner. Imidlertid maa jeg dog sige, at det har saare ringe praktisk Betydning. For saa vidt der ikke er Notarialattest, men blot Vitterlighedsvidner paa Pantebrevet, bliver det i Praksis aldeles ikke undersøgt, hvem disse Vitterlighedsvidner ere, om det er Folk, der ere habile som Vidner, og om de ere levende eller døde. Jeg mener derfor, at denne Forskrift, for saa vidt den er en Betingelse for Eksekutionen, er en rent formel Forskrift, som ingen praktisk Betydning har. Af denne Grund agter jeg derfor ikke at stemme for dette Ændringsforslag, saafremt den højtærede Justitsminister modsætter sig det.

Da jeg har Ordet, griber jeg Lejligheden til at fremhæve, at det var ønskeligt, om man, naar man reformerede paa dette Omraade, først var opmærksom paa, at den, uden at gaa lige til Bunds i det hele, godt kunde indføre forskellige Reformen her. Det er f. Eks. i det her foreliggende Tilfælde og overhovedet, naar der kan gøres Eksekution efter en Panteobligation uden Lovmaal og Dom, aldeles overflødigt at have Udlæg. I andre Lande og da navnlig i Norge, hvor man har lignende Regler som vore, er det ogsaa Reglen, og det har ogsaa været en Regel hos os i Christian den 5tes Tid og længe efter, at naar man kan skride til sin Fyldestgørelse